

[Victor Pürschel.]

Problem stillet sig i den Form, at Domsmagtens højeste Repræsentant paa en opsigtsvækkende Maade har kastet sig ind i et Rigsdagsudvalgs Forhandlinger paa et Tidspunkt, da disse endnu var uafsluttede, og da Forhandlingsmaterialet endnu var fortroligt.“

Se, dette er efter den mildeste Bedømmelse — god Tro forudsat — Uklarhed af ikke helt almindelige Dimensioner, og det er helt forfærdende, naar man tænker sig, at den Mand, der taler, er et fremragende Medlem af Forfatningskommissionen, der altsaa i særlig Grad skulde være klar over de forfatningsmæssige Problemer. Det Problem, der her er Tale om, forfatningsmæssigt, er dette: Hvilken Kompetence har Domsmagten ved Udøvelsen af Domsmyndigheden i Forhold til Lovgivningsmagten? Mig bekendt er der ikke nogen juridisk Forfatter, der har gjort sig skyldig i den Begrebsforvirring at sammenblande dette med det Spørgsmaal, om Medlemmer af Dommerstanden enkeltvis eller korporationsvis, bør deltage i Diskussionen om et Lovforslag. Om en enkelt Dommer, om en Dommerforening, ja, om selv en hel kollegial Ret skulde udtale sin Mening om et Lovforslag, har det intet med det forfatningsretlige Problem at gøre, ikke noget som helst, det er et helt andet Spørgsmaal, og det forbauser mig at se en saadan Uklarhed hos det ærede Medlem.

Men det bliver ved, for det ærede Medlem taler om, at Højesteretspræsidenten har kastet sig ind i et Udvalgs Forhandlinger paa et Tidspunkt, da disse endnu var fortrolige. Det ærede Medlem bebrejder altsaa sigtede, at han har udtalt sig paa Grundlag af Forslag, der var fortrolige. Men hvorledes fremtraadte nu disse Forslag for sigtede? De fremtraadte i Form af en Meddelelse i „Berlingske Tidende“, der ikke paa noget Punkt indeholdt noget om Fortrolighed. Og naar man ved, at det er ganske almindeligt, at Regeringspressen indeholder Meddelelse om, hvad der foregaar i Udvalgene, er Offentligheden efterhaanden vænnet til at arbejde paa Grundlag af disse Meddelelser. Den Kritik, at der er sket Brud paa Fortroligheden, er derfor helt ved Siden af. Og her vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende lægger megen Vægt paa, at Offentligheden arbejder med paa Lovforslag af en Rækkevidde som dette. Jeg finder derfor, at det er en af Fejlene ved dette Lovforslags Behandling i den sidste Fase, at man netop ikke har givet Offentligheden Lejligh-

hed til dette, at man har jaget saaledes med Behandlingen, at man ikke har faaet det meget værdifulde Medarbejderskab, som ligger deri, at sagkyndige og særligt interesserede uden for Rigsdagen sætter sig ind i Forslaget, drøfter det og muligt paa-peger Mangler i det. Hvad nu særlig Højesteretspræsidenten angaar, er det en kendt Sag, at han igennem en lang Aarrække har udfoldet et, efter mit Skøn, meget værdifuldt juridisk Forfatterskab. Saa kan man naturligvis mene, at naar han er blevet Højesteretspræsident, skal han høre op hermed. Jeg for mit Vedkommende vilde beklage, om det skulde ske, jeg vilde anset det for et Tab for dansk Retsvæsen og dansk Retsvidenskab. Man kan naturligvis rette nogen Kritik mod den Maade, hvorpaa disse Artikler har været offentliggjort i „Berlingske Tidende“, det Udstyr, der har været givet dem; man har givet dem en prætentios Form, der slet ikke stemmer med, at den Mand, der udtaler sig, i og for sig ikke er Højesteretspræsidenten, men Dr. jur. Troels G. Jørgensen. Det burde „Berlingske Tidende“ have indset og ikke udstyret dem paa den Maade, de har gjort; men det er en Ting, man kun i ringe Grad kan bebrejde Højesteretspræsidenten. Derfor er det meget uheldigt, at „Social-Demokraten“ har taget paa denne Sag, som den har gjort; det er, hvad Jyderne vilde kalde et Vanheld — det udtales lidt anderledes paa Jysk, det erkender jeg, men Ordet er godt nok —, det er et Vanheld, der er sket her, at „Social-Demokraten“ kommer til at offentliggøre et Udkast til Udvalgsbetænkning paa et Tidspunkt, da denne endnu er fortrolig, og i denne Betænkning staar der disse Ord:

„Ved en beklagelig Indiskretion blev en Række foreløbige Ændringsforslag, der endnu var af fortrolig Karakter, offentliggjort i Dagspressen.“

Ja, man kan ikke sige andet, end at det er et virkeligt Vanheld, der har fulgt Bladet ved denne Lejlighed. Og naar det saa giver sin Artikel Overskriften: En Misbilligelse af Højesteretspræsidenten — Opsigtsvækkende Betænkning fra Folketingets Udvalg o. s. v. og igennem denne Overskrift giver Indtryk af, at det er hele Udvalget, der staar bag ved denne Misbilligelse, er det jo ogsaa et Vanheld — for at bruge et mildt Udtryk, vi skal jo helst være rare og venlige ved hinanden, saa længe det er muligt.

Og saa siger det ærede Medlem: Hvis Højesteret vil agere Lovraad . . . Mig bekendt har Højesteret ikke udtalt sig i denne Sag. Det ærede Medlem identificerer